

“Artísticament, aquí ningú és sobrer”

Properament, presentarà les seves pintures en una mostra a la delegació del Col·legi d'Aparelladors i Arquitectes Tècnics, delegació del Vallès Oriental a Granollers: què veurem concretament?

—Una sèrie de marines que he fet aquí a prop, a la platja de Granollers, concretament a Caldetes. Hi ha dies en què les aigües són cristal·lines, netes...

—El coneixem com a crític, però mai no l'havíem vist exposar en solitari.

—És que es tracta d'una mostra que fins i tot jo la veig com una sorpresa per a mi mateix. Vostè sap que jo sempre he pintat, però ho he fet esporàdicament i quan m'ha vingut de gust, tot acompanyant amics com en Serret, Viñeta, Bufi... I ho he fet sempre des del punt de vista purament intel·lectual, però últimament el meu fill Oriol m'ha animat a pintar més i... com sigui que darrerament he tingut l'ocasió d'acostar-me al mar, cosa que havia pintat molt poc, he tingut la gran oportunitat de descobrir una especialitat extraordinària.

—Jo em pensava que era pintor de terra endins i dels paisatges del Vallès.

—Fins ara així ha estat, però en descobrir noves coses... I això li ho diu un directe descendent de gent de mar de Sant Feliu de Guíxols. Mai havia estat a la vora del mar tantes hores. L'espectacle de les llums i el color...

—I tècnicament?

—En aquestes marines he apostat pel contrast de la llum i el color, tot intentant aprofundir en els estímuls més sensibles.

—Fa marines perquè li dol el que passa amb el paisatge del Vallès?

—Aquest és un dolor que patim des de fa anys i és una cosa que em dol profundament, sí. Per sort, encara hi ha racons que s'han salvat amb semblances al paisatge de la Toscana.

—El crític pinta i exposa. Té por a presentar la seva obra?

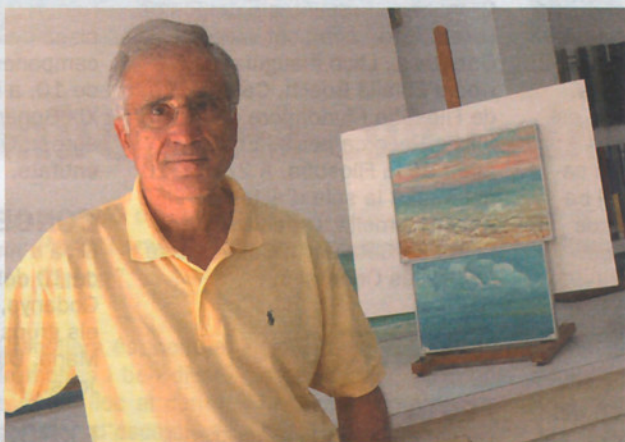
—Por, no; respecte, sí. És clar que em preocupa!

Però sé també que els amics artistes em recolzaran.

—Vostè coneix bé els moviments artístics de la comarca. Segons vostè la situació actual...

—Passa per la diversitat i la quantitat. Hi ha hagut i hi ha artistes i grups (Vilageliu, Mena, Viaplana, el company Merino que encara recordem...), prou importants, i la pena és que no hagin estat més recolzats. Els Isards, per exemple, són un grup interessant. Artísticament, aquí ningú és sobrer. Tothom fa el que vol i el que pot. Més: a grups com 3+X hi ha persones com en Donat Puig que amb més de 90 anys és una mostra de la vitalitat de l'art a Granollers.

Xavier Solanas

—Realment pintem alguna cosa artísticament parlant?

—Hi ha exemples que ens diuen que sí: Fa uns anys, quan l'expresident Jordi Pujol viatjà als Estats Units es va endur sota el braç una carpeta amb l'obra d'uns quants pintors, i entre ells s'hi trobava la de Vicenç Viaplana. I tenim el sempre sorprenent Jordi Benito, que està a dalt de tot; seguim reïfiant-nos de l'obra d'en Cumella; hi ha

pintors com Vilageliu que continuen investigant... El problema és que sovint s'ho han de fer ells tot sols.

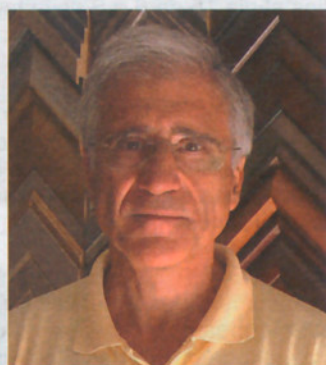
—On enquadraria vostè l'Antoni Granja Llobet, pintor que coneix bé?

—L'Antoni és un *outsider* de la cultura. És un personatge extraordinari que ha conegut Serret, Viñeta... Dotat d'un caràcter especial i que sovint li planteja problemes, som davant d'un gran lluitador per tal d'aconseguir allò que vol. I de qualitats, en té.

—Tenim pintors, però diuen que ens falta un espai fix per veure la seva obra.

—Ja ho deia l'admirat escultor Josep Algueró: cal que Granollers compti amb una escola d'arts i oficis i un espai per veure l'obra dels artistes locals. Passen els anys i no tenim ni escola ni sala permanent dedicada als artistes locals. Jo la trobo a faltar.

PACO MONJA

Enric Garcia-Pey i Pey (Granollers, 1-7-1946). De professió Tècnic especialista en Toponímia, treballa a l'Ajuntament des de 1963, essent

responsable, entre d'altres coses, de tot allò que té a veure amb el nomenclàtor local. Amb diversos llibres publicats sobre toponímia i altres aspectes relacionats amb aquest tema, alguns d'ells a punt de veure la llum, som davant d'un expert coneixedor territorial de tota la comarca del Vallès Oriental, ja que per anar a la recerca de la informació que necessita, visita i trepitja els pobles, les cases, les masies... Aquest treball de camp al qual es dedica amb passió des de fa anys -entre els seus projectes hi ha el de fer l'enciclopèdia toponímica del Vallès-, li ha permès també conrear altres activitats, relacionades, per exemple i especialment amb la pintura i els artistes. Apassionat pintor al qual li costa ensenyar les seves obres, segueix de prop i amb criteri la trajectòria dels representants més significatius de la comarca, col·lecciona les seves obres i aposta fort, com va fer recentment amb el desaparegut Julio Viñeta, per intentar que la seva memòria no resti en l'oblit. Ell que va formar part del Grup Art (Serret, Viñeta, Puig, els Vilageliu...) col·labora ara amb els membres de 3+X (Sánchez, Botey, Bufi...). Tot i que ha participat en diverses exposicions col·lectives, d'aquí a uns dies presentarà una mostra individual de marines a la seu del Col·legi d'Aparelladors i Arquitectes Tècnics, delegació del Vallès Oriental, al carrer Pinyol. Acostumat a fer la crítica dels altres, sent el pes de la responsabilitat pel que ara puguin dir de la seva obra. Enric està casat amb Antònia Almirall amb qui té tres fills: Montserrat de 35 anys; Núria de 34 i Oriol de 29. ♦

ENRIC GARCIA-PEY

TÈCNIC ESPECIALISTA EN TOPONÍMIA I PINTOR